

στην κοιλιὰ καὶ στὸ λαιμό σου, ἀμμιούδες τῆς ζωῆς,
καὶ ξαναπαίρνουμε πνοή ὁ ἓνας μὲς στὸν ἄλλον, στὸν ἐπερχόμενον
ἄνεμο τῶν πιὸ βαθειὰ ἡδονικῶν κοιλάδων,
κι εἴμαστε ὅλο ρυθμὸ πού ἐπαναλαμβάνεται παντοτινά.

Γιατὶ μ' ἓνα φιλὶ ἀλλάζεις δλάκαιρο κόσμο,
ἐμφυχώνω τίς μεγάλες, καθάρειες δυνάμεις τῆς σάρκας σου,
πού δὲν εἶχαν, κρυμμένες, βρεῖ τὴν πλήρωσή τους,
καὶ διὰ μέσου τῆς γαμήλιας στιγμῆς ξέρω νὰ ζῶ
στὸ ἀπέραντο ρεῦμα πού ἐνώνει τίς μοναξιές
τῶν ἀνθρώπων ἐδῶ καὶ πάντα, καὶ τῇ Θεῖα μοναξιά
μὲ τῇ δικιά τους, καὶ πολὺ κοντά, τῇ δική μας μοναξιά,
μὲ τῇ μοναξιά τῆς ζωῆς πού κάνουμε νὰ βλαστήσει.

Καὶ πέρ' ἀπ' τὴν ἀγάπη μου, μὰ καὶ βαθιά της μέσα,
ξαναπλάθω τὸ θαυμαστὸ σχῆμα τῆς ψυχῆς σου
τέτοιο πού ἦτανε μὲ τὸ θεϊκὸ χαμόγελο, μὲ τὰ αἰσθήματα
τῆς περιπλανώμενης ψυχῆς πάνω της, ὅπως τὰ χέρια μου
πάνω στὸ κορμί σου, γιὰ νὰ ξανάβρω κείνον πού μὲ γέννησε,
τόσο μακριὰ ἀπ' τὴν ἀόριστη γέννηση,
ὥς τὸ παιδί πού θὰ μᾶς μοιάσει...

Ζὰν Ρουσσελὸ (1913—)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΦΕΔΕΡΙΚΟ-ΓΚΑΡΘΙΑ ΛΟΡΚΑ

Φεδερίκο ἡ γῆ ἤπιε τὸ βιολετί σου αἷμα,
τὸ αἷμα σου — μαῦρο κρασί
καὶ πλάθει κεῖ μιὰ κηλίδα στρογγυλή
στὴ ρίζα ἐνὸς Ἀνδαλουσιάνικου τοίχου,
μιὰ κηλίδα στρογγυλή σὰν δλόγιομο φεγγάρι
— γλυκὸ σταρένιο, κύλινδρο ἀπὸ λινάρι—
πού κυλοῦσε στὴ μικρὴ καὶ κλειμένη
κάμαρά σου·
στρογγυλὴ σὰν τὴ λευκὴ κοιλιὰ τῆς Λολίτας
πού κανεῖς δὲ θὰ κλείσει τὴν πληγὴ της,
στρογγυλὴ σὰν τὸ ξανθὸ διαμάντι τοῦ ματιοῦ σου,
στρογγυλὴ σὰν κυκλικὸς χορὸς ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν,
στρογγυλὴ σὰ μετάλιο...
— "Ὁχι, μᾶλλον στρογγυλὴ σὰν κέρμα,
ἓνα φτωχὸ μπρούτζινο κέρμα

πού ἔχει καθένas στὴν τσέπη του·
τὸ κορίτσι κι ὁ ζητιάνος,
ὁ ἔμπορος κι ὁ μουζικάντης.

Ἕνα κέρμα μιᾶς πεντάρας μὲ τὴ φωτογραφία σου,
τὴ φωτογραφία σου πού κοιτάξεις μπρός, ὀλίσις,
γιατὶ πέθανες κοιτάζοντάς τους μὲς στὰ μάτια
Φεδερίκο.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΚΕΙ ΠΑΡΑ Η ΣΙΩΠΗ...

Δὲν ὑπῆρχε κεῖ παρὰ ἡ σιωπὴ
πίσω ἀπὸ κάθε πετούμενη λέξη
ὁ δρόμος ξεψυχοῦσε στὶς πέτρες
ἀνάμεσα στοὺς βουλημένους τοίχους.

Κι ὅμως ὁ τελευταῖος ποιητῆς
τέντωνε τ' αὐτὶ πρὸς τὴ θάλασσα
κι ἔψαχνε νὰ γιώσει ἀκόμη
τ' ἀκατάληπτο πουλὶ τοῦ λόγου.

Πιέρ Ἐμμανουέλ (1915—)

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ

Μελαχρινή, πάνω της ξανθιὲς ἀγκαλιὲς σταχυῶν
δλίδια γῆ καλοκαιριάτικη
πάντα πρῶτ' τοῦ κόσμου
ὅταν χαιρετίζουμε τὴν ὁμορφιά.

Ἦβ Μπονφουά (1923—)

ΣΥΧΝΑ ΜΕΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

Συχνὰ μὲς στὴ σιωπὴ τῆς χαράδρας
ἀκούω (ἢ ποθῶ ν' ἀκούσω, δὲν ξέρω)
ἓνα κορμὶ νὰ πέφτει στὰ κλαδιά. Μακρόσυρτη κι ἀργή
εἶναι τοῦτ' ἡ τυφλὴ πτώση καὶ καμὶὰ κραυγὴ
δὲν ἔρχεται ποτὲ νὰ τὴ διακόψει.

Σκέφτομαι τότε τὶς λιτανεῖες τοῦ φωτὸς
σὲ χώρες δίχως γέννηση καὶ θάνατο.

μετ. Γ. Κ. Καραθασίλης